

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **AQUACONSULT spol. s r.o.** se sídlem Černošice, Dr. Jánského 953, IČ 25239147, zastoupený JUDr. Milanem Zámeškou, advokátem, se sídlem v Plzni, Purkyňova 43, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.8.2010, č.j. 1091/500/10; 44144/ENV/10,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 18.8.2010, č.j. 1091/500/10; 44144/ENV/10 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 5.760,- Kč, k rukám JUDr. Milana Zámešky, advokáta, do jednoho měsíce ode dne právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 29.9.2010 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým Ministerstvo životního prostředí (dále jen „ministerstvo“ nebo „odvolací orgán“) změnilo rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha (dále jen „inspekce“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 3. 2010, č.j. ČIŽP/41/OOV/SR01/0628014.010/10/PKU.

Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl v části I. výroku tak, že se subjektu AQUACONSULT spol. s r.o. ukládá pokuta ve výši 100 000,- Kč podle § 116 odst. 1 písm. b) a § 118 odst. 1 s přihlédnutím k odst. 2 téhož ustanovení zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) za nedovolené vypouštění odpadních vod, kterého se účastník dopustil tím, že v období od dubna 2007 do srpna 2008 ve vypouštěných odpadních vodách na odtoku z čistíčky odpadních vod Klíнец (dále jen „ČOV“) překročil nepřekročitelné hodnoty „m“ v ukazateli BSK₅ (9 x), CHSK_{Cr} (4 x), NL (7 x), N-NH₄⁺ (13 x) a N_{anorg} (6 x) a dále že překročil hodnoty „p“ nad rámec platné legislativy v ukazateli BSK₅ (2 x), CHSK_{Cr} (4 x), NL (5 x) a N_{anorg} (2 x) dané pro tuto ČOV rozhodnutím MěÚ Černošice ze dne 11.2.2005, č.j. Vod.235-4515/I./02/R-And,

čímž porušil povinnost stanovenou ust. § 8 odst. 2 a § 38 odst. 3 vodního zákona. Současně v části II. výroku uložil jmenovanému subjektu povinnost uhradit paušální částkou 1.000,- Kč náklady řízení podle ust. § 79 odst. 2 a 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů („dále jen správní řád“).

V podané žalobě tvrdí žalobce, že byl jako účastník řízení zkrácen na svých právech, a své námitky vyjádřil v následujících žalobních bodech:

V prvním žalobním bodu nesouhlasí žalobce s výrokem napadeného rozhodnutí, neboť v něm byla provedena změna rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rozporu s § 90 odst. 5 správního řádu, která není dostatečně precizní a provedena tak, aby nevznikly pochybnosti o správnosti a úplnosti výroku rozhodnutí.

Ve druhém žalobním bodu namítá žalobce, že již v průběhu správního řízení poukazoval na to, že byl fakticky zbaven možnosti řádně provozovat čistírnu – ČOV, neboť mu to bylo znemožněno jejím vlastníkem, obcí Klíneč. Z tohoto důvodu vypověděl žalobce i smlouvu na provoz uvedené čistírny výpovědí ze dne 26.11.2007. O důvodech výpovědi vypovídá i písemná korespondence, v níž žalobce upozornil obec Klíneč, že obec porušuje své závazky z uzavřené smlouvy ze dne 1. 3. 2007. Žalobce má za to, že inspekce se obsahem těchto listin řádně nezabývala a nezohlednila, že např. v dopisu ze dne 18.12.2007 poukázal na to, že do 18.12.2007 nebyly žalobci předány klíče k úpravě vody, přičemž smlouva byla uzavřena již dne 1.3.2007.

Ve třetím žalobním bodu poukázal žalobce na skutečnost, že za účelem prokázání nemožnosti řádného provozování ČOV navrhl i výsledky svědků a to jeho technického ředitele pana K. J. a jednatele žalobce Ing. Z. V. a dále výsledek obsluhy čistírny pana Š., avšak tyto návrhy nebyly akceptovány. Žalovaný toliko k výsledku pana Š. uvedl, že inspekce nemůže přihlížet k tomu, kdo čistírnu fakticky obsluhoval. S uvedeným žalobce nesouhlasí, protože navrhovaný svědek Š. byl zaměstnancem obce Klíneč, která je vlastníkem předmětné čistírny a jako její zaměstnanec nepochybně plnil pokyny svého zaměstnavatele (např. vypínání dmychadel z důvodu úspory elektrické energie), takže předmětnou čistírnu provozovala fakticky obec Klíneč.

Ve čtvrtém žalobním bodu tvrdí žalobce s poukazem na ust. § 116 odst. písm. b) a ust. § 118 odst. 1 s přihlédnutím ke 2 odst. tohoto ustanovení zákona o vodách, že podle § 116 odst. 1 písm. b) uvedeného zákona inspekce uloží podnikající fyzické nebo právnické osobě (tedy ne provozovateli) pokutu, která vypustí odpadní vody do povrchových vod v rozporu s tímto zákonem a žalobce přitom nebyl takovou osobou, neboť neměl faktickou možnost ČOV řádně provozovat, když jí byla tato možnost znemožněna vlastníkem ČOV.

V pátém žalobním bodu poukazuje žalobce na to, že výsledky pro ukazatel N-NH₄ jsou podle nařízení vlády č. 61/2003 Sb. platné v případě, že teplota v akivační nádrži při odběru je vyšší než 12 °C, přičemž hodnoty teploty se zapisují do provozního deníku umístěného na ČOV. Žalobce sice navrhoval, aby byl proveden pro účely náležitého objasnění důkaz provozním deníkem čistírny, a aby byl vyžádán od skutečného provozovatele obce Klíneč, avšak tento důkaz nebyl proveden. Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím na 10 straně, kde odvolací orgán uvedl v neprospěch žalobce, že žalobce nedoložil, zda byla teplota

měřena a zaznamenána do provozního deníku, a že tato teplota byla v předmětném období nižší než 12 °C.

V šestém žalobním bodu nesouhlasí žalobce se stanovenou výší pokuty a poukazuje na ust. § 118 odst. 2 zákona o vodách, dle něhož je při stanovení výše pokuty nutno přihlédnout k příčině nedovoleného vypouštění odpadních vod, k čemuž v daném případě nedošlo. Žalobce tvrdí, že mu byla uložena pokuta ve výši 100 000,- Kč, aniž by byla v napadených rozhodnutích řádně odůvodněna.

V závěrečném žalobním bodu namítá žalobce, že správní orgány nepostupovaly v souladu se správním řádem, když byla porušena následující ustanovení, a sice správní orgány nepostupovaly v souladu se zákony a ostatními právními předpisy (§ 2), nebyl řádně zjištěn stav věci (§ 3) a nebyly provedeny důkazy navrhované žalobcem a rovněž tak nebyla žalobci dána možnost, aby se k věci vyjádřil před vydáním rozhodnutí (§ 36).

V písemném vyjádření k žalobě navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a k jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující:

- *k námitkám v prvním žalobním bodu*, kdy žalobce tvrdí, že provedená změna napadeného rozhodnutí byla provedena v rozporu s § 90 odst. 5 správního řádu, neboť výrok není dostatečně precizní, že není jasné, v čem by měl rozpor s tímto ustanovením spočívat. Byly změněny pouze ty části prvoinstančního rozhodnutí, které takovou změnu vyžadují, přičemž žalovaný považuje za nesmyslné přepisovat celý výrok, když stejný výsledek je dosažen i touto cestou;

- *k námitkám uvedeným ve druhém žalobním bodu*, kdy žalobce namítá, že již v průběhu správního řízení poukazoval na to, že řádné provozování čistírny mu bylo znemožněno jejím vlastníkem obcí Klíneč, že soukromoprávní vztahy mezi žalobcem a vlastníkem čistírny nebyly předmětem správního řízení a pokud žalobci měla porušením smluvního vztahu vzniknout škoda, může ji vymáhat dostupnými právními prostředky. Není v kompetenci inspekce, aby tyto vztahy řešila v rámci řízení o správním deliktu, za který prokazatelně odpovídá žalobce;

- *k námitkám obsaženým ve třetím žalobním bodu*, kdy žalobce poukazuje na neprovedení důkazů jím navrhovaných osob, že dané výsledky nemohly ovlivnit zjištěná porušení právních předpisů. Skutkový stav byl spolehlivě prokázán, byly shromážděny dostatečné důkazy prokazující porušení právních předpisů spočívající ve vypouštění odpadních vod v rozporu s vydaným povolením. Žalobce překročení stanovených limitů nepopírá, snaží se však přenést odpovědnost za tuto činnost na jiný subjekt. Za provoz čistírny odpovídá provozovatel, kterým byl v daném případě žalobce. Správní orgán není vázán návrhy účastníků na provedení dokazování (§ 52 správního řádu), je však povinen provést důkazy potřebné ke zjištění stavu věci;

- *k námitkám uvedeným ve čtvrtém žalobním bodu*, kdy žalobce nesouhlasí s tím, že je podle § 116 odst. 1 písm. b) osobou, které měla být uložena pokuta, že převzetím provozování čistírny provozovatel přebírá práva a povinnosti s tímto provozem spojená, mj. i povinnost vypouštět odpadní vody do vod povrchových v souladu s povolením k této činnosti. Právě provozovatel je tím, kdo v souladu se zákonnou dikcí vypouští odpadní vody do vod povrchových. Žalobce jako provozovatel ČOV se necítí být odpovědný za její provoz i přesto, že provozuje čistírnu odpadních vod a domnívá se, že za nedovolené vypouštění odpadních vod není zodpovědným. S uvedeným žalovaný nesouhlasí;

- *k námitkám obsaženým v pátém žalobním bodu* upozorňující na to, že výsledky pro ukazatel N-NH₄ jsou platné, pouze pokud teplota v akivační nádrži je vyšší než 12 °C, přičemž nebyl

akceptován návrh k provedení důkazu provozním deníkem, uvedl žalovaný, že žalobce navrhoval důkaz provozním deníkem a přitom sám jej nepředložil. Právě provozovatel je tím, kdo vede provozní deník a je povinen tedy vést potřebné záznamy mj. i o teplotě v době měření a následně je povinen doložit, jaká teplota byla v nádržích v době měření. Žalobce však nebyl schopen deník předložit a přitom poukazuje na to, že měl být vyžádán provozní deník od provozovatele čistírny, kterým je on sám. Nepořádek v dokumentaci žalobce nemůže být okolností, která vyloučí jeho odpovědnost. Pokud žalobce tvrdí, že teplota v nádržích byla v době měření nižší než 12 °C, je povinen tuto skutečnost doložit řádnými záznamy v provozním deníku, jehož vedení je jeho povinností, jakožto provozovatele daného zařízení;

- k námitkám obsaženým v šestém žalobním bodu, v němž žalobce brojí proti výši sankce, že sankce byla uložena ve výši 1 % zákonné sazby, a to po zvážení veškerých okolností. Sankce není ani likvidační, ani bagatelní.

Závěrem žalovaný uvedl, že žalobce nepopírá existenci závadného stavu, ale pouze popírá svou odpovědnost za tento stav. Subjektem nedovoleného vypouštění odpadních vod v daném případě nemůže být nikdo jiný než provozovatel předmětné čistírny, kterým je právě žalobce. Spáchání tohoto deliktu bylo spolehlivě prokázáno a sankce byla uložena v přiměřené výši.

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce (výzva k vyjádření se ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla zástupci žalobce doručena dne 1. 11. 2010) a žalovaný (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla žalovanému doručena dne 8.12. 2010) ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřili nesouhlas s tím, aby soud rozhodl bez jednání (§ 51 s.ř.s.).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení soud dospěl k názoru, že žaloba je důvodná.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

K prvnímu žalobnímu bodu, v němž nesouhlasí žalobce s výrokem napadeného rozhodnutí, neboť v něm byla provedena změna rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rozporu s § 90 odst. 5 správního řádu, která není dostatečně precizní a vyvolává tak, pochybnosti o správnosti a úplnosti výroku rozhodnutí, soud z napadeného rozhodnutí zjistil, že odvolací orgán změnil napadené rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu jednak v části výrokové a jednak v části týkající se odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Výrokovou část změnil tak, že „napadené rozhodnutí inspekce v bodu 1. výroku rozhodnutí se v devátém řádku znění „N-NH₄⁺ (13x)“ nahrazuje zněním „N-NH₄⁺ (12 x)“ a desátý a jedenáctý řádek se vypouští“.

Soud konstatuje, že k uvedené změně přistoupil odvolací orgán v souladu s námitkou žalobce, který poukázal na chybu napadeného rozhodnutí spočívající v uvedení nesprávných hodnot „p“ 5 mg/l a „m“ 10 mg/l pro ukazatel N-NH₄⁺, namísto příslušných hodnot „p“ 10 mg/l a „m“ 15 mg/l (v horní tabulce na str. 3 rozhodnutí) stanovených pro ukazatel N-NH₄⁺ v příslušném povolení k nakládání s vodami, tj. rozhodnutí MěÚ Černošice č.j. Vod.235-4515/I./02/R-And ze dne 11.2.2005. Tuto námitku shledal odvolací orgán oprávněnou s tím, že chyba byla zjevně způsobena nesprávným přepisem stanovených hodnot limitů „p“ a „m“ pro ukazatel N-NH₄⁺ do protokolu z kontroly ČOV dne 11. 9. 2008. Tato chyba pak byla

přenášena do celého správního řízení a při výpočtu překročení limitních hodnot v tomto parametru inspekce vycházela z nesprávného základu. Ve vztahu ke skutečným stanoveným limitním hodnotám proto ve vzorku z října 2007 nedošlo k překročení hodnoty „m“, ale pouze k jejímu dosažení. Míra překročení „m“ hodnot povoleného znečištění v tomto ukazateli u jednotlivých vzorků v období duben 2007 až srpen 2008 je proto také nižší než je uvedena na str. 6 napadeného rozhodnutí. Odvolací orgán přitom dospěl k závěru, že vzhledem ke zjištění mnohonásobného překročení nepřekročitelných limitních hodnot „m“ v daném období u všech sledovaných parametrů výstupního znečištění však tato vada rozhodnutí nemohla snížit či anulovat zavinění účastníka řízení a vytýkané porušení zákona, proto odvolací orgán údaje dotčené touto chybou v psaní opravil a výrok i odůvodnění napadeného rozhodnutí v odpovídajícím rozsahu změnil.

Odvolací orgán vypustil i desátý a jedenáctý řádek výroku rozhodnutí, v němž se konstatuje překročení hodnot „p“ nad rámec platné legislativy a je uveden počet těchto překročení. Blíže odvolací orgán uvedl, že kontrolované období nepokrývalo úsek jednoho kalendářního roku, nýbrž představovalo 16 měsíců v rámci let 2007 až 2008. Sankcionovat překročení limitů „p“ ve smyslu přílohy č. 5 nařízení vlády č. 61/2003 Sb. v platném znění, které stanovuje přípustný počet vzorků nesplňujících v jednotlivých ukazatelích znečištění limity „p“ ve vypouštěných odpadních vodách v období kalendářního roku je v tomto případě zbytečné vzhledem k závažnějšímu deliktu, tj. opakovanému překračování hodnot „m“, které jsou nepřekročitelné.

Soud shledal výše popsanou provedenou změnu výrokové části rozhodnutí inspekce dostatečně srozumitelnou, nezpůsobilou vyvolat pochybnosti o správnosti a úplnosti výroku rozhodnutí i v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) a odst. 5 tohoto ustanovení správního řádu.

V části týkající se odůvodnění napadeného rozhodnutí inspekce přistoupil odvolací orgán ke změně tak, že na str. 3 rozhodnutí inspekce se tabulka s uvedením povolených hodnot vypouštěného znečištění pro ukazatel N-NH_4^+ , N_{anorg} a P_C nahrazuje tabulkou s těmito hodnotami:

Ukazatel/hodnota	„p“(mg/l)	„m“(mg/l)	množství (t/rok)
N-NH_4^+	10	15	0,5
N_{anorg}	30	45	0,25
P_C	bude sledován		

V odůvodnění, na str. 3 rozhodnutí, se tabulka s uvedením přehledu překročení hodnot „p“ a „m“ na ČOV Klíneč od dubna 2007 do srpna 2008 nahrazuje tabulkou s těmito údaji a hodnotami:

Datum/ukazatel	BSK ₅	CHSK _{Cr}	NL	N-NH_4^+	N_{anorg}
Duben 2007	17,2	75,1	19	49,6	55,1
Květen 2007	17,6	63,5	14	25,5	27,1
Červen 2007	13,6	69,3	7	27,6	35,4
Červenec 2007	25	98,2	16	29,7	31
Srpen 2007	12,3	55	25,2	6,34	17,9
Říjen 2007	13	84	12	15	26
Listopad 2007	25	35	32	6,9	14
Prosinec 2007	6,7	57	12	39,8	39,9
Leden 2008	6	14	50	2	7,9
Únor 2008	9,5	37	17	50	50

Březen 2008	21	83	24	47	47
Duben 2008	43	70	9	51	51
Květen 2008	13	30	14	20	21
Červen 2008	43	180	82	63	63
Červenec 2008	52	150	66	52	52
Srpen 2008	54	290	140	42	42
Počet překročení hodnoty „p“	13 x	10 x	14 x	15 x	10 x
Počet překročení hodnoty „m“	9 x	4 x	7 x	12 x (1 x dosažení)	6 x

V odůvodnění, na str. 6 a 7 rozhodnutí, se znění celého odstavce s přehledem překročení „m“ hodnot pro ukazatel N-NH_4^+ nahrazuje zněním:

„Hodnota „m“ - 15 mg/l pro ukazatel N-NH_4^+ byla v období duben 2007 až srpen 2008 překročena následovně:

- v dubnu 2007: $\text{N-NH}_4^+ = 49,6 \text{ mg/l} \Rightarrow \text{o } 231 \%$
- v květnu 2007: $\text{N-NH}_4^+ = 25,5 \text{ mg/l} \Rightarrow \text{o } 70 \%$
- v červnu 2007: $\text{N-NH}_4^+ = 27,6 \text{ mg/l} \Rightarrow \text{o } 84 \%$
- v červenci 2007: $\text{N-NH}_4^+ = 29,7 \text{ mg/l} \Rightarrow \text{o } 98 \%$
- v říjnu 2007: $\text{N-NH}_4^+ = 15 \text{ mg/l} \text{ o } 0 \%$
- v prosinci 2007: $\text{N-NH}_4^+ = 39,8 \text{ mg/l} \Rightarrow \text{o } 165 \%$
- v únoru 2008: $\text{N-NH}_4^+ = 50 \text{ mg/l} \text{ o } 233 \%$
- v březnu 2008: $\text{N-NH}_4^+ = 24 \text{ mg/l} \text{ o } 60 \%$
- v dubnu 2008: $\text{N-NH}_4^+ = 51 \text{ mg/l} \Rightarrow \text{o } 240 \%$
- v květnu 2008: $\text{N-NH}_4^+ = 20 \text{ mg/l} \Rightarrow \text{o } 33 \%$
- v červnu 2008: $\text{N-NH}_4^+ = 63 \text{ mg/l} \Rightarrow \text{o } 320 \%$
- v červenci 2008: $\text{N-NH}_4^+ = 52 \text{ mg/l} \text{ o } 247 \%$
- v srpnu 2008: $\text{N-NH}_4^+ = 42 \text{ mg/l} \text{ o } 180 \%$ „

V odůvodnění, ve třetím řádku na str. 8 rozhodnutí, se znění „pokuta 80 000 Kč“ nahrazuje zněním „pokuta 100 000 Kč“

Zbytek rozhodnutí se ve smyslu § 90 odst. 5 správního řádu p o t v r z u j e .

K provedeným, výše uvedeným, změnám odůvodnění napadeného rozhodnutí přistoupil odvolací orgán na základě odvolacích námitek a to jednak v důsledku chyby spočívající v uvedení nesprávných hodnot „p“ 5 mg/l a „m“ 10 mg/l pro ukazatel N-NH_4^+ (jak bylo již uvedeno výše) a jednak z důvodu nesprávně uvedené výše uložené pokuty 80 000,-

Kč v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí (námitku shledal odvolací orgán oprávněnou s tím, že tato nesrovnalost vznikla chybně opisem a nejedná se o rozpor, který by činil rozhodnutí nepřezkoumatelným, když závaznou je hodnota uvedená ve výroku rozhodnutí viz str. 11 napadeného rozhodnutí). Uvedené zjištěné chyby napadeného rozhodnutí neshledal odvolací orgán za tak podstatné, že by vzhledem k charakteru deliktu činily napadené rozhodnutí vadným, a proto s ohledem na zásadu rychlosti a hospodárnosti v rámci odvolacího řízení provedl adekvátní opravu tohoto rozhodnutí a v příslušném rozsahu je změnil.

Soud k uvedenému dodává, že výše popsanou provedenou změnu odůvodnění rozhodnutí provedl správní orgán v souladu s ust. § 90 odst. písm. c) správního řádu. V případě změny prvoinstančního rozhodnutí připouští správní řád výslovně i změnu napadeného rozhodnutí pouze v jeho odůvodnění a to právě v uvedeném ustanovení. Ke změně odůvodnění by měl správní orgán však přistoupit v případě, kdy je výroková část rozhodnutí (§ 68 odst. 2) z hlediska souladu s právními předpisy i z hlediska věcné správnosti bez vad, samotné odůvodnění nicméně obsahuje určité rozpory, které ne zcela odpovídají obsahu výrokové části, tyto rozpory však lze odstranit pomocí podkladů rozhodnutí obsažených ve spise (Josef Vedral: Správní řád, komentář, vydání I., str. 535). Lze dodat, že dalším aspektem, který by měl odvolací správní orgán zvážit, pokud chce přistoupit k provedení změny prvoinstančního rozhodnutí, je i rozsah takové změny. Je nutno vzít na zřetel, že změna odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí příliš velkého rozsahu může vést ke snížení srozumitelnosti rozhodnutí, což rozhodně není žádoucí a takového výsledku by se měl odvolací orgán vyvarovat.

V daném případě se dle soudu jedná o provedenou změnu odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, která nepřispěla k přesvědčivosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, a odvolací správní orgán by měl např. znovu zvážit vhodné grafické oddělení změny, které se týká výrokové části, a změny, která se týká odůvodnění. Rovněž by měl změnu provádět pečlivěji, když na str. 2 odvolacího rozhodnutí uprostřed věty „*V odůvodnění, na str. 3 rozhodnutí, se tabulka s uvedením přehledu překročení hodnot „p“, uvede „nahrazující tabulku“*“ a na dalším řádku pokračuje v dokončení věty „*a „m“ na ČOV Klíнец od dubna 2007 do srpna 2008 nahrazuje tabulkou s těmito údaji a hodnotami:*“.

Výše uvedené výtky nevedly však soud ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť je toho názoru, že zrušení rozhodnutí pro výše uvedené vady by bylo poznamenáno přepjatým formalismem. Současně však soud shledal vhodným správní orgán upozornit na nutnost oprostit další rozhodnutí o uvedené nedostatky rozhodnutí, když soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí z jiných důvodů (viz dále).

Následně se soud zabýval námitkami obsaženými ve druhém a čtvrtém žalobním bodu, dle nichž se žalobce necítí být odpovědnou osobou ve smyslu ust. § 116 odst. 1 písm. b) zákona o vodách, neboť tvrdí, že neměl faktickou možnost ČOV řádně provozovat, když mu byla tato možnost znemožněna vlastníkem ČOV, na což žalobce poukazoval již v průběhu správního řízení, a proto i vypověděl smlouvu na provoz uvedené čistírny výpovědí ze dne 26.11.2007. Nadto žalobce tvrdí, že inspekce se obsahem písemné korespondence, v níž žalobce upozornil obec Klíнец, že obec porušuje své závazky z uzavřené smlouvy ze dne 1. 3. 2007, řádně nezabývala a nezohlednila, že např. v dopisu ze dne 18.12.2007 poukázal na to, že do 18.12.2007 nebyly žalobci předány klíče k úpravě vody, přičemž smlouva byla uzavřena již dne 1.3.2007.

Odvolací orgán, který se námitkami tohoto obsahu zabýval v napadeném rozhodnutí na str. 9, nejprve v rozhodnutí popsal na str. 5 a 6 zjištěné skutečnosti (které nejsou žalobcem v žalobě nikterak rozporovány), z nichž vycházel při posouzení jednotlivých námitek a které vyplývají ze spisového materiálu, a sice, že dne 11.9.2008 provedla inspekce na ČOV dozor, jehož průběh je zaznamenán v protokolu o průběhu kontroly. Kontrolovaná ČOV včetně kanalizace je provozována na základě smlouvy s vlastníkem díla, tj. obcí Klíнец od dubna 2007 společností AQUACONSULT, spol. s r.o., trvalý provoz byl povolen rozhodnutím MěÚ Černošice ze dne 1.2.2005, č.j. Vod.235-4515/I./02/R-And, kterým bylo současně uděleno povolení k vypouštění odpadních vod do vod povrchových potoka Korábka. Četnost sledování byla stanovena 12 x ročně v intervalu 1x za měsíc v kontrolním vzorku typu A. Uvedeným rozhodnutím byl rovněž schválen provozní řád ČOV pro trvalý provoz. Povolení k nakládání s vodami bylo vydáno s účinností do 31.12.2007, do tohoto termínu byl rovněž schválen provozní řád ČOV. Při dozoru byly předloženy mj. protokoly rozborů odpadních vod za rok 2007 a 2008 na přítoku a odtoku z ČOV. Z předložených výsledků těchto rozborů vyplývá, že v kontrolovaném období, tj. od dubna 2007 do srpna 2008 došlo k překročení stanovené limitní hodnoty „m“ v ukazateli BSK₅ 9x, v CHSK_{Cr} 4x, v NL 7 x, v N-NH₄⁺ 12x a 1x (říjen 2007) byla limitní hodnota „m“ dosažena, v N_{anorg} 6x. V tomto období rovněž došlo u všech sledovaných parametrů výstupního znečištění odpadní vody k překročení a překročení (N-NH₄⁺) limitních hodnot „p“. Při kontrole byl předložen Provozní řád ČOV pro trvalý provoz, platný do 31.12.2007.

Odvolací orgán k námitkám obdobného obsahu, jako jsou žalobní námitky ve druhém, potažmo čtvrtém žalobním bodu, poukázal na str. 9 napadeného rozhodnutí mj. na § 8 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“), dle něhož vlastník vodovodu nebo kanalizace může uzavřít smlouvu o provozování vodovodu nebo kanalizace s provozovatelem a rovněž poukázal na ust. § 8 odst. 1 citovaného zákona, dle něhož je provozovatel povinen provozovat vodovod nebo kanalizaci v souladu s právními předpisy, kanalizačním řádem, podmínkami stanovenými pro tento provoz rozhodnutími správních úřadů a v souladu se smlouvou uzavřenou podle § 8 odst. 2 citovaného zákona. Provozovatel ČOV je tedy odpovědný za kvalitu vody, kterou vypouští a tato musí splňovat hodnoty výstupního znečištění stanovené vodoprávním úřadem. V daném případě odvolatel provozoval ČOV, jejíž nedílnou součástí je veřejná kanalizace, na základě smlouvy uzavřené s obcí Klíнец s účinností od 1.3.2007 do 28.11.2008. V posuzovaném období – duben 2007 až srpen 2008 – byly právní povinnosti spojené s provozováním ČOV Klíнец přeneseny na odvolatele. Smlouva o provozování ČOV je soukromoprávním vztahem a inspekce nemůže zasahovat do vnitřních záležitostí provozovatele. Zákon o vodovodech a kanalizacích však umožňuje provozovateli i dozor a kontrolu vypouštění odpadních vod jednotlivými producenty do veřejné kanalizace. Umožňuje rovněž provozovateli podat podnět místně příslušnému vodoprávnímu úřadu k prošetření nedodržení podmínek kanalizačního řádu. Odvolatel v průběhu řízení nepředložil inspekci žádný důkaz svědčící o jeho snaze řešit situaci jiným způsobem než administrativním, prokazoval toliko, že obec Klíнец nedodržovala podmínky uzavřené smlouvy o provozování díla a že z těchto důvodů není tím, komu měla být uložena pokuta; s ohledem na uvedené neshledal odvolací orgán námitky důvodnými.

Soud se s výše uvedeným hodnocením námitek odvolacím orgánem shoduje a dále dodává:

V případě správního deliktu podle ust. § 116 odst. 1 písm. b) zákona o vodách jde o odpovědnost objektivní, kdy subjekt odpovídá za způsobený následek bez ohledu na zavinění, přičemž vodní zákon ani pro takový případ nestanoví liberační důvody (viz např. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, č. j. 4 As 37/2004 - 78, www.nssoud.cz). Pojem vypouštění odpadních vod představuje odtok odpadních vod mimo zařízení, kde vznikly, popř. mimo zařízení, v němž měly být přechodně uloženy do doby zajištění jejich zneškodnění původcem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2008, č. j. 1 As 51/2008 - 72, a ze dne 27. května 2009, č. j. 6 As 11/2009 - 95, oba dostupné na www.nssoud.cz, nebo Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 12. 1994, č. j. 7 A 14/93 - 20). Otázkou odpovědnosti vyplývající z uvedeného ustanovení se Nejvyšší správní soud zabýval rovněž v rozsudku ze dne 12. ledna 2012, č.j. 7 As 110/2011 – 59, v němž mj. uvedl, že *„Správního deliktu podle § 116 odst. 1 písm. b) zákona o vodách, se dopustí subjekt, který je v nejtěsnějším vztahu k zařízení, z něhož jsou nedovoleně vypouštěny odpadní vody, tedy obvykle nejprve provozovatel, poté nájemce a teprve poté vlastník zařízení, a to nejen tím, že sám nebo prostřednictvím svých pracovníků, popř. pracovníků jiného subjektu konajících na jeho pokyn, odpadní vody vypustí, ale i tím, že svým jednáním, ať už konáním nebo opomenutím, dopustí, a to i bez svého zavinění, aby prostřednictvím jeho zařízení nepředčištěná voda unikla. Není tedy vyžadován úmysl odpadní vody vypustit, ani vědomí takové skutečnosti nebo aktivní činnost. V konceptu objektivní odpovědnosti se projevuje, vedle zásad uvedených stěžovatelem, také smysl a účel vodního zákona, kterým je ochrana vod. Prvotním úkolem správního orgánu tak je určení subjektu, který je odpovědný za nedovolené vypouštění odpadních vod, a to právě s ohledem na jeho vztah k zařízení, z něhož jsou odpadní vody vypouštěny.“*

Mezi účastníky není sporným, že vlastníkem předmětné ČOV je obec Klíneč a na základě smlouvy o provozování veřejného vodovodu a veřejné kanalizace uzavřené s jmenovanou obcí dne 1.3.2007 byl žalobce subjektem provozujícím tuto ČOV, byl tedy jejím provozovatelem. Sama skutečnost, že upozornil vlastníka ČOV na závažné problémy souvisící s provozem ČOV (viz přípis žalobce ze dne 18. 12. 2007 adresovaný zastupitelstvu obce Klíneč) či skutečnost, že obsluhu v ČOV prováděl pracovník, který byl v zaměstnaneckém poměru k této obci, nemohla ve svém důsledku znamenat, že nositelem objektivní odpovědnosti za vypouštění odpadní vody ve smyslu ust. § 116 odst. 1 písm. b) vodního zákona je obec a nikoli žalobce jako provozovatel předmětné ČOV. Delikt ní odpovědnost žalobce vyplývá právě ze skutečnosti, že byl tím subjektem, který byl v nejtěsnějším vztahu ke kontrolované ČOV, z níž byly nedovoleně vypouštěny odpadní vody. Žalobce byl totiž tím subjektem, který bezprostředně v daném období mohl a měl vliv na vypouštění odpadních vod, když byl na základě smlouvy s obcí provozovatelem ČOV. O tom, že žalobce si byl své odpovědnosti vědom, vypovídá i právě výše uvedené upozornění žalobce ze dne 18. 12. 2007 a skutečnost, že z vlastní iniciativy přistoupil k ukončení smlouvy o provozování veřejného vodovodu a veřejné kanalizace. Lze rovněž dodat, že již v rozsudku ze dne 28. února 2007, č.j. 8 As 50/2005-72 Nejvyšší správní soud upozornil na skutečnost, že *„správní orgán musí v souladu s citovanými zákonnými ustanoveními uložit pokutu vždy, když zjistí vypouštění znečištěných vod jiným než zákonem připuštěným způsobem. Správní uvážení se v takových případech týká pouze konkrétní výše ukládané pokuty.“*

S výše uvedeným úzce souvisí i námitky obsažené ve třetím žalobním bodu, v němž žalobce brojí proti zamítnutí jeho návrhů na výsledky svědků (jeho technického ředitele pana K. J., jeho jednatele Ing. Z. V. a výslech obsluhy čistírny pana Š). Soud zde znovu připomíná, že posuzovaná odpovědnost žalobce vyplývající z ust. § 116 odst. 1 písm. b) zákona o vodách je odpovědností objektivní. Žalobce se této odpovědnosti proto nemůže zprostit odkazem na porušení povinnosti ze strany jiného (tedy např. i smluvního) subjektu. Sama tvrzená skutečnost, že žalobce uzavřel s obcí Klíneč smlouvu a obec následně nedodržela jednotlivá

ustanovení smlouvy, nemohla žalobce zbavit jeho objektivní odpovědnosti. Ani provedení návrhu na výslech uvedených svědků nemohlo na této skutečnosti nic změnit, a proto by bylo provedení navrhovaných důkazních prostředků nadbytečným. Správní orgán prvního stupně odmítl provést navrhované výslechy svědků a na str. 4 a 5 mj. uvedl k návrhu na výslech pana Š. – obsluhy ČOV Klíneč, že účastník měl s obcí Klíneč řádně uzavřenou smlouvu a bylo mu vydáno rozhodnutí KÚ Středočeského kraje, kterým se povoluje provozování kanalizace včetně ČOV a vodovodu v obci Klíneč, s poukazem na ust. § 9 zákona o vodovodech a kanalizacích správní orgán učinil závěr, že odpovědnost za nedovolené vypouštění odpadních vod z ČOV nese provozovatel této ČOV a inspekce nemůže přihlížet k tomu, kdo fakticky ČOV obsluhoval. Lze konstatovat, že správní orgán neuvedl důvod, pro který nepřistoupil k výslechu technického ředitele žalobce pana K. J. a jednatele žalobce Ing. Z. V.. Vzhledem ke skutečnosti, že provedení těchto navrhovaných důkazních prostředků bylo nadbytečným, když provádět výslech svědků k objasnění skutečnosti (zda a v jakém rozsahu byla smlouva mezi obcí Klíneč a žalobcem porušována), která je pro rozhodnutí ve věci irelevantní, a jejich provedení ke zjišťování této skutečnosti by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie (§ 6 odst. 1 a 2 správního řádu), potažmo by vedlo toliko k neadekvátnímu prodlužování správního řízení, neshledal soud ani tuto námitku důvodnou.

V pátém žalobním bodu žalobce namítá, že navrhoval, aby byl proveden pro účely náležitého objasnění důkaz provozním deníkem čistírny a aby byl vyžádán od skutečného provozovatele obce Klíneč, avšak tento důkaz nebyl proveden. Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím na 10 straně, kde odvolací orgán uvedl v neprospěch žalobce, že žalobce nedoložil, zda byla teplota měřena a zaznamenána do provozního deníku, a že tato teplota byla v předmětném období nižší než 12 °C.

Bližší žalobce uvedl, že výsledky pro ukazatel N-NH₄ jsou podle nařízení vlády č. 61/2003 Sb. platné v případě, že teplota v aktivací nádrži při odběru je vyšší než 12 °C, přičemž hodnoty teploty se zapisují do provozního deníku umístěného na ČOV.

Námítku tohoto obsahu odvolací orgán na str. 10 napadeného rozhodnutí zamítl a uvedl k ní mj., že *„doložené rozborý odpadní vody v kontrolovaném období byly porovnány s příslušným rozhodnutím vodoprávního úřadu, ve kterém byla mj. stanovena hodnota ukazatele N-NH₄ bez uvedení vlivu na teplotu vody v aktivaci a bylo zjištěno, že v tomto ukazateli byla překračována stanovená hodnota „m“, která je podle § 7 odst. 2 citovaného nařízení vlády nepřekročitelná. Tato, na teplotě závislá hodnota, platí podle uvedeného nařízení vlády pro období, ve kterém je teplota odpadní vody na odtoku z biologického stupně vyšší než 12 °C. Teplota odpadní vody se pro tento účel považuje za vyšší než 12 °C, pokud z pěti měření provedených v průběhu dne byla tři měření vyšší než 12 °C. Účastník však sám nedoložil, zda byla teplota v aktivaci měřena a zaznamenána v provozním deníku a neprokázal, ač to bylo jeho povinností, že tato teplota byla v předmětném období nižší než 12 °C. Inspekce tedy neměla podklad pro stanovení, zda bude v těchto měsících k překročení hodnoty „m“ v ukazateli přihlížet, či nikoli.“*

Pokud správní orgán sám připouští, že neměl podklad pro stanovení, zda bude v uvedených měsících k překročení hodnoty „m“ v ukazateli přihlížet, či nikoli, nelze na tuto skutečnost bez dalšího rezignovat. Jestliže je žalobce tím subjektem, který je povinen vést provozní deník ČOV, měl být správním orgánem vyzván k doplnění důkazního řízení. Teprve pokud by na výzvu neposkytl správnímu orgánu tento důkazní prostředek, bylo by možno uzavřít, že bude vycházeno ze skutečnosti, že účastník posuzovanou skutečnost neprokázal.

S ohledem na uvedené soud uzavírá, že námitku obsaženou v pátém žalobním bodu shledal důvodnou. Bude na místě, aby žalobce byl vyzván k předložení tohoto důkazního prostředku a poté mu bylo umožněno, aby se před vydáním nového rozhodnutí k věci vyjádřil.

Rovněž tak shledal důvodnými i *námítky obsažené v šestém žalobním bodu* vycházející z nedostatečného posouzení a odůvodnění výše uložené pokuty.

Podle § 116 odst. 1 písm. b) za použití § 118 odst. 1 vodního zákona uloží správní orgán pokutu ve výši od 10 000 Kč do 10 000 000 Kč. Při stanovení výše pokuty přihlédne orgán ukládající pokutu zejména k míře překročení podmínek povolení k vypouštění vod, k míře ovlivnění jakosti povrchových nebo podzemních vod a jejímu lokálnímu rozsahu, ke stupni ochrany dotčeného území a k příčině nedovoleného vypouštění vod (§ 118 odst. 2 vodního zákona).

V daném případě prvoinstanční orgán k výši stanovené pokuty uvedl, že v předmětném období docházelo k významnému překračování limitu „m“ v ukazateli BSK₅, CHSK_{Cr}, NL, N-NH₄⁺ a N_{anorg} a překročení jednotlivých ukazatelů podrobně rozvedl na str. 5 – 7 rozhodnutí.

Dále konstatoval, že při stanovení výše pokuty bylo přihlédnuto k tomu, že potok Korábka, do kterého jsou vypouštěny odpadní vody z ČOV, a Bojovský potok neprotéká žádným chráněným územím. Současně správní orgán upozornil na to, že Bojovský potok je zařazen dle nařízení vlády č. 71/2003 Sb. mezi lososové vody. Závěrem správní orgán uvedl, že přihlédl rovněž k možné příčině špatné funkce čistírny Klíneč a snaze účastníka tuto situaci řešit.

Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že odvolací orgán k výši uložené pokuty uvedl toliko v závěru rozhodnutí, že za nedovolené vypouštění vod uloží inspekce pokutu dle § 118 odst. 1 vodního zákona v rozmezí od 10 000,- do 10 000 000,- Kč s přihlédnutím k odst. 2 téhož ustanovení a že v daném případě je výše uložené pokuty při dolní hranici zákonné sazby přiměřená a odpovídá závažnosti porušení zákona.

Soud má za to, že uvedené odůvodnění není dostatečné. Dle soudu napadená rozhodnutí dosud trpí nedostatečnou přesvědčivostí a úplností odůvodnění, neboť skutečnosti, které byly vzaty na zřetel správním orgánem prvního stupně při určení výše pokuty (vyjma prvního kritéria, kterým je míra překročení podmínek povolení k vypouštění vod) nebyly dosud řádně vyhodnoceny a posouzeny a to ve vztahu k jednotlivým kritériím uvedeným ve výše citovaném ust. § 118 odst. 2 zákona o vodách. Byť správní orgán prvního stupně označil v rozhodnutí konkrétní skutečnosti, k nimž přihlédl, již neuvedl, jak danou skutečnost hodnotí a v jaké míře přispěla ke stanovení výše pokuty (popř. zda se jedná z pohledu správního orgánu o přitěžující či polehčující okolnost).

Odůvodnění obsažené v odvolacím rozhodnutí rovněž nemůže obstát, neboť žalovaný pouze uvedl ustanovení upravující výši pokuty, včetně zákonného rozpětí, avšak se nevěnoval jednotlivým hlediskům v zákoně stanoveným.

Napadená rozhodnutí tak neobsahují správní úvahu, zda a jak byla vzata v úvahu jednotlivá zákonná hlediska, která by byla dostatečně přezkoumatelným způsobem v napadených rozhodnutích vyjádřena. I když správní řízení před správním orgánem prvního i druhého stupně tvoří jeden celek, takže by bylo možno připustit, že výše předmětné pokuty mohla být odůvodněna dostatečným způsobem v rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, je třeba konstatovat, že k tomu v daném případě nedošlo.

Především však nemohl soud přehlédnout skutečnost, že odvolací orgán ve věci pokuty za předmětný správní delikt rozhodoval až po novelizaci zákona o vodách zákonem č. 150/2010 Sb. účinným ode dne 1. 8. 2010. Je třeba uvést, že správní orgán musí při trestání správních deliktů respektovat princip uvedený v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle kterého se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Ve svých důsledcích to znamená, že rozhodnutí, které za účinnosti nového práva ukládá trest podle práva starého se musí ve svých důvodech vypořádat s otázkou, zda nové právo vůbec převzalo staré skutkové podstaty, a pokud ano, zda tresty za takové delikty ukládané jsou podle nového práva mírnější nebo přísnější než podle práva starého. Rozhodnutí, které se s touto otázkou vůbec nevypořádá, a zcela ji pomine, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Případná přechodná ustanovení stanovující, že „řízení o pokutách zahájená před účinností tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů“, nemohou prolomit ústavní princip čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, lze je chápat pouze v procesním, nikoli hmotněprávním smyslu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č.j. 6A 126/2002 – 27, publikovaném pod č. 461/2005 Sb. NSS).

V daném případě odvolací orgán v napadeném rozhodnutí zcela pominul uvést, že došlo k novele zákona, potažmo uvést, zda a jak v novele došlo ke změnám těch ustanovení, podle nichž odvolací orgán v daném případě rozhodoval. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz výše) přitom vyplývá povinnost správního orgánu se s výše nastolenými otázkami v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádat.

Bude na místě, aby se správní orgán znovu zabýval výší uložené pokuty a znovu odůvodnil, které okolnosti jej vedly k uložení pokuty právě ve výši, kterou stanoví a to i s přihlédnutím k obraně žalobce, kterou vyjádřil ve svých námitkách a ke změně právní úpravy (vycházejí z výše uvedeného).

K námitkám obsaženým v závěrečném žalobním bodu, kdy namítá žalobce, že správní orgány nepostupovaly v souladu se správním řádem (konkrétně s ust. § 2, § 3 a § 36), soud k takto obecně pojatým námitkám uvádí rovněž v obecné rovině, že neshledal postup správních orgánů v rozporu se zákonem a pokud shledal vady, na něž žalobce konkrétně poukázal v žalobě, pak soud odkazuje na výše uvedené, kde se s jednotlivými konkrétními námitkami vypořádal.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

V následujícím řízení bude žalovaný vycházet z výše uvedeného právního názoru soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odstavec 1 s.ř.s., podle kterého má žalobce, který byl ve sporu úspěšný, právo na náhradu účelně vynaložených nákladů proti neúspěšnému žalovanému. Výše nákladů řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000,- Kč za podanou žalobu.

Dále přiznal soud náklady na zastoupení advokátem za 2 úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č.

177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“)) po 2 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu; celkem 4 800,- Kč.

Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. se náhrada zvyšuje o částku odpovídající této dani, a to 20 % z částky 4 800,- Kč, tj. o 960,- Kč. Žalobci tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným částka 5.760,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. dubna 2013

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu